

Grafit, a vakvezető kutya blogja 51.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Íme ismét itt vagyok nektek egy újabb szösszenettel. Őszinte leszek hozzátok. Bodza tanácsát kikértem arról, hogy szerinte miről meséljek nektek. Azt javasolta, hogy ebben a részben azokat a pillanatokot idézzem fel, amikor „vezetés” közben, vagy a járműveken utazva hallottam érdekes megjegyzéseket a vakvezető kutyákkal kapcsolatban.

Mondtam neki, hogy most írtam nektek az érzékenyítésről, talán unhatjátok már, a hasonló témákat, mire azt válaszolta, hogy ezek megunhatatlanok mert annyira kedvesek, viccesek, így született meg ez a rész.

Eszembe jutott, hogy Bogi egyszer azt mesélte, hogy gazdámra épp a mosdó előterében várt, amikor belépett két illető, s az egyik ekképpen kiáltott fel: „Jó ég itt meg egy segélyes kutya!” Őt egyébként „szociális” kutyának is nevezték egy utazás alkalmával.

Képzeltétek egyszer meg azt mondták a gazdámnak, hogy „Ne simogassa azt a kutyát, mert megzavarja munka közben.” Épp a villamoson ültünk. Gazdim mondta, hogy egyrészt most nem dolgozom, mert fekszem mellette, másrészt meg hadd simogasson már engem akkor, amikor szeretne, hisz a gazdim, s csak tudja, hogy mikor lehet vagy sem. Erre azt a választ kapta, hogy „A gazdájának is tilos hozzáérni a kutyához amikor dolgozik, s most is épp azt teszi!” Ennyiben maradtak.

Az egyik számomra legviccesebb történet az volt, amikor egyik alkalommal utazás közben egy időseni azt mondta a mellette ülő barátnőjének, hogy „Annyira szép, de tudom, hogy nem lehet simogatni, mert akkor elveszíti a tudományát.”

Azt már kedves olvasóim ha követtétek bölcsességeimet akkor tudjátok, hogy mikor és miért nem szabad haverkodni velünk igaz?! Ha vezetjük gazdánkat, tehát munka közben valóban nem szabad zavarni bennünket, hisz a tudományunkat ugyan nem, de a figyelmünket elveszíthetjük a feladatunkról. Javasolnám minden esetben azt, hogy ha bárki szeretne simizni bennünket, kérdezze meg a gazdit, s ha ő azt mondja, hogy lehet, akkor lehet, ha nem, akkor sajnos majd egy másik alkalommal be lehet pótolni az elmulasztott barátkozást.

Egyszer történt, hogy buszon utaztunk gazdámval, amikor felszállt egy időseni ember, s ráripakodott a gazdira, hogy „Rakja már arrébb azt a táskát, mert nem tudok leülni, nem férek el tőle.” A „táska” voltam én. Elképzelttem, hogy gazdim felemel, s csak úgy átrak valahová.

Olyan eset is volt, amikor két néni arról beszélgetett, hogy „Jaj de megsimogatnám, de nem akarom, mert akkor tudom, hogy elhagyja a gazdáját, s el akar majd jönni velem.”

Azon egyébként mindig meglepődöm, hogy vannak, akik azon csodálkoznak, hogy egyáltalán van nevünk, s még hallgatunk is rá. Nem egyszer történt az, hogy gazdim szólt nekem, s döbbenetesen kérdezték tőle, hogy: „Neve is van? Jééé! És még hallgat is rá!”

Történt egyszer, hogy egy illető azt hitte, hogy én is vak vagyok. Jól elvezetgettük volna egymást az utcán azt hiszem ha én sem látnék.

Egyik buszos utazásunk alkalmával egy kisgyerek meglátva a hámat a hátamon így szólt anyukájához: „Anyá nézd már be van gipszelve a kutytus! Mire a testvére azt válaszolta: „Ez egy kórházi kutya”!

Ezek jutottak most eszembe, s remélem, hogy tetszett nektek kedves követőim.

Kívánok nektek szép hetet!

Jövő szerdán ugyanitt találkozhattok velem a [Napos Oldal Alapítvány Facebook](#) illetve [weboldalán](#).

Üdvözlettel: Majaligeti Grafit

